

franchir) ses jambes de femme (après avoir longtemps voyagé en voiture); *fig.* rafraîchir, soulager : ἤτορ, *Il.* le cœur; ἑλκος, *Il.* une blessure || 2 *p. suite*, faire sécher.

ἀνδραῖω, *v.* ἀνδραῖω 2.

ἀνδάνω (*impf.* ἤνδανον, *f.* ἰδίζω, *ao.* 2 ἔαδον, *pf.* 2 ἔαδκ) 1 plaire, être agréable : τινί, *rar.* τινά, à qqn; Ἀγχιμένοντι θυμῷ, *Il.* au cœur d'Agamemnon || 2 *p. ext. au sens du lat.* placent : τοῖσι μὲν ἔαδε, avec l'*inf.* *Hdt.* ils agréèrent le projet de, ils décidèrent de; *impers.* ἐπεὶ εὐαδεν (*p.* *ἔφαδεν) οὕτως, *Il.* puisque cela a plu ainsi, a été ainsi arrêté [*R.* Ἄδ pour Σφαδ, être agréable; *cf.* ἡδύς].

ἀνδεμα, ἀνδεσμός, *poët. c.* ἀναδεμα, ἀναδεσμός.

ἀνδέχομαι, *poët. c.* ἀναδέχομαι.

ἀνδημα, *poët. c.* ἀναδημα.

ἀνδηρον, *ou* (ὅ) lieu arrosé par un cours d'eau, lieu humide [ἀνδῶ *p.* ἀνδῶω].

ἀν-διχα, *adv.* en deux parties [ἀνί, δίχα].

ἀνδρ-αγαθέω-ω (*ao.* ἡνδραγαθήσα) agir en homme de bien ou de cœur [ἀνίρ, αγαθός].

ἀνδραγάθημα, ατος (τὸ) belle action.

ἀνδρ-αγαθία, ας (ῆ) 1 courage || 2 loyauté, vertu [ἀνίρ, αγαθός].

ἀνδραγαθίζομαι, *c.* ἀνδραγαθέω.

ἀνδρ-αγρία, *ων* (τὰ) dépouilles d'un ennemi [ἀνίρ, ἀγρία].

ἀνδρακάς, *adv.* par homme [ἀνίρ].

ἀνδραπόδεσαι, *dat. pl. epq.* d'ανδραποδον.

ἀνδραποδίζω (*f. att.* ἰω, *ao.* ἡνδραποδισα, *pf. inus.*; *pass. f.* ἀνδραποδισθήσομαι, *ao.* ἡνδραποδίσθη, *pf.* ἡνδραποδίσμαι) faire esclave, réduire en esclavage, d'où vendre comme esclave [ἀνδραποδον].

ἀνδραπόδισις, *εως* (ῆ) et ἀνδραποδισμός, *οῦ* (ὅ) asservissement, réduction en esclavage [ἀνδραποδίζω].

ἀνδραποδιστής, *οῦ* (ὅ) qui réduit en servitude des hommes libres; ἀ. ἐαυτοῦ, *Xén.* qui aliène sa liberté [ἀνδραποδίζω].

ἀνδρά-ποδον, *ου* (τὸ) 1 prisonnier de guerre réduit en esclavage || 2 esclave, *en gén.* [ἀνίρ, πέδον].

ἀνδραποδώτης, *ης, ες* : 1 d'esclave || 2 servile, digne d'un esclave, grossier [ἀνδρά-ποδον, -ωδης].

ἀνδραποδώα, ας (ῆ) servilité, nature d'esclave.

ἀνδράσι, *dat. pl.* d'ανίρ.

ἀνδρ-αχθής, *ῆς, ες*, qui suffit pour la charge d'un homme [ἀνίρ, ἄχθος].

1 ἀνδρεία, ας (ῆ) virilité, courage, bravoure [ἀνίρ].

2 ἀνδρεία, *fém.* d'ανδρείος.

ἀνδρεία, *ων* (τὰ) *v.* ἀνδρείος.

ἀνδρ-εικελος, *ος, ον*, semblable à un homme; τὸ ἀνδρεῖκλον (*s. e.* χρῶμα) couleur de chair, pour imiter une figure d'homme [ἀνίρ, εἰκελος].

ἀνδρείος, α, *ον* : 1 d'homme; τὰ ἀνδρεῖα, repas public des hommes, *en Crète* || 2 viril, courageux; *p. anal.* ἀνδρ. θήρατον, *El.* filet solide; τὸ ἀνδρεῖον, *Tnc.* courage viril [ἀνίρ].

ἀνδρείότης, *ῆτος* (ῆ) courage [ἀνδρείος].

ἀνδρ-ει-φόντης, *ου* (ὅ) tueur d'hommes [ἀνίρ, πεφνεῖν].

ἀνδρείως, *adv.* virilement.

ἀνδρες, *plur.* d'ανίρ.

ἀνδρεῦμενος, *part. prés. pass. ion.* d'ανδρώω.

ἀνδρεών, ὠνος (ὅ) *c.* ἀνδρών.

ἀνδρηλη, *ιον. c.* ἀνδρεία 1.

ἀνδρήςλος, *ιον. c.* ἀνδρείος.

ἀνδρηλατάω-ω, bannir un homme.

ἀνδρ-ηλάτης, *ου* (ὅ) qui chasse un homme de ses foyers [ἀνίρ, ἐλάύνω].

ἀνδρια, *ων* (τὰ) *c.* τὰ ἀνδρεῖα [*v.* ἀνδρείος].

ἀνδριαντίσκος, *ου* (ὅ) statuette [ἀνδριάς].

ἀνδριαντοποιεω-ω, faire des statues [ἀνδριαντοποιός].

ἀνδριαντοποιία, ας (ῆ) la statuaire, la sculpture [ἀνδριαντοποιός].

ἀνδριαντο-ποιός, *οῦ* (ὅ) statuaire, sculpteur [ἀνδριάς, ποίεω].

ἀνδριάς, *άντος* (ὅ) statue d'homme, statue *en gén.* [ἀνίρ].

ἀνδρίζω (*seul. prés.*) rendre fort comme un homme, fortifier || *Moy.* (*seul. prés. et impf.* ἡνδριζόμεν) agir en homme, *c. à d.* virilement [ἀνίρ].

ἀνδρικός, *ῆ, όν* : 1 composé d'hommes (chœur) || 2 d'homme (genre de vie, vêtement, etc.) [ἀνίρ].

ἀνδρικῶς, *adv.* virilement, courageusement. Ἀνδριος, α, *ον*, de l'île Andros; οἱ Ἀνδριοι, les habitants d'Andros.

ἀνδριστέον, *adj. verb.* d'ανδρίζω.

ἀνδρό-βουλος, *ος, ον*, aux résolutions viriles [ἀνίρ, βούλις].

ἀνδρό-γυνος, *ου* (ὅ) homme efféminé [ἀνίρ, γυνή].

ἀνδρό-δαίκτης, *ος, ον*, homicide, meurtrier [ἀνίρ, δαίζω].

ἀνδρ-οθυής, *ῆτος* (ὅ, ῆ) *c.* le préc. [ἀνίρ, θνήσκω].

ἀνδρ-ο-κμής, *ῆτος* (ὅ) qui accable les hommes, meurtrier [ἀνίρ, κμνω].

ἀνδρό-κμητος, *ος, ον*, fait de main d'homme [ἀνίρ, κμνω].

ἀνδρ-ο-κτασίη, *ῆς* (ῆ) massacre d'hommes [ἀνίρ, κτείνω].

ἀνδρ-οκτονέω-ω, tuer des hommes [ἀνδρ-οκτόνος].

ἀνδρ-ο-κτόνος, *ος, ον* : 1 homicide || 2 qui tue son mari [ἀνίρ, κτείνω].

ἀνδρ-ολετήρια, ας, *adv. f.* funeste aux hommes [ἀνίρ, ὀλλυμι].

ἀνδρ-ο-μανής, *ῆς, ες*, passionné pour les hommes [ἀνίρ, μαινόμεαι].

ἀνδρόμεος, α, *ον*, d'homme, humain; ὁμιλος ἀ. *Il.* foule d'hommes [ἀνίρ].

ἀνδρ-ο-μήκης, *ῆς, ες*, de la taille d'un homme [ἀνίρ, μήκος].

ἀνδρό-παις, *αιδος* (ὅ) enfant aux sentiments virils [ἀνίρ, παῖς].

ἀνδρ-ο-πλήθεια, ας (ῆ) multitude d'hommes [ἀνίρ, πλῆθος].

ἀνδρ-ο-ποιός, *ός, όν*, qui rend homme, qui forme les hommes [ἀνίρ, ποίεω].

ἀνδρός, ἀνδρῖ, *etc. v.* ἀνίρ.

ἀνδρό-σφιγξ, *ιγγος* (ὅ) sphinx à tête d'homme [ἀνίρ, σφιγξ].

ἀνδρότης, *ῆτος* (ῆ) force, vigueur [ἀνίρ].

ἀνδρ-ο-τυχῆς, *adj. f.* qui trouve un époux [ἀνίρ, τυγχάνω].